

Sygn. akt VI Ka 264/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 lipca 2013 r.

Sąd Okręgowy w Elblągu VI Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodnicząca:	SSO Irena Linkiewicz (spr.)
Sędziowie:	SO Elżbieta Kosecka - Sobczak SO Irena Śmietana
Protokolant	sekr. sąd. Agnieszka Klinowska

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej Jerzego Adamowskiego

po rozpoznaniu w dniu 18 lipca 2013 r.,

sprawy D. L.

oskarżonej z art. 177 § 2 kk

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonej

od wyroku Sądu Rejonowego w Iławie VII Zamiejscowego Wydziału Karnego z siedzibą w (...)

z dnia 25 kwietnia 2013 r., sygn. akt VII K 14/13

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok uznając apelację obrońcy oskarżonej D. L. za oczywiście bezzasadną;

II. zwalnia oskarżoną w całości od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

Sygn. akt VI Ka 264/13

UZASADNIENIE

D. L. została oskarżona o to, że w dniu 6 kwietnia 2012 r. na drodze krajowej nr (...) w miejscowości K., woj. (...) - (...) w sposób nieumyślny naruszyła zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym w ten sposób, że kierując samochodem osobowym marki O. (...) o numerze rejestracyjnym (...) nie zachowała wymaganej ostrożności i wykonując manewr wyprzedzania, utraciła panowanie nad pojazdem, zjechała na lewy pas ruchu, uderzyła w bok przyczepki o numerze rejestracyjnym (...) ciągniętej przez prawidłowo jadący samochód osobowy marki V. (...) o numerze rejestracyjnym (...), a następnie zderzyła się z prawidłowo jadącym samochodem dostawczym marki C. (...) o numerze rejestracyjnym (...), w wyniku czego pasażer samochodu marki O. (...) L. W. (1) doznał obrażeń tułowia, na skutek których poniósł śmierć, to jest o przestępstwo z art. 177§2 kk.

Wyrokiem Sądu Rejonowego w Iławie VII Zamiejscowego Wydziału Karnego z siedzibą w (...) z dnia 25 kwietnia 2013 r., sygn. akt VII K 14/13 oskarżona D. L. została uznana za winną popełnienia zarzucanego jej czynu z art.177§2 kk i za to na podstawie art.177§2 kk wymierzono jej karę 1 roku i 4 miesięcy pozbawienia wolności.

Na podstawie art.69§1i§2 kk w zw. z art.70§1 pkt 1 kk wykonanie orzeczonej wobec oskarżonej kary pozbawienia wolności warunkowo zawieszono na okres próby 3 lat.

Na podstawie art.71§1 kk wymierzono oskarżonej grzywnę w wysokości 150 stawek dziennych po 30 złotych każda stawka.

Na podstawie art. 42§1 kk orzeczono wobec oskarżonej środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 2 lat.

Wyrok zawiera także rozstrzygnięcie w przedmiocie dowodu rzeczowego oraz kosztów sądowych ,którymi obciążono oskarżoną.

Powyższy wyrok w całości na korzyść oskarżonej zaskarżyła obrońca oskarżonej D. L. wnosząc apelację. Skarżąca wyrokowi temu zarzuciła:

1. obrazę przepisów prawa procesowego, która miała wpływ na treść wyroku, a w szczególności:

a) art.174 kpk w zw. z art.143§1 i 2 kpk oraz art. 74 kpk i art. 175§1 kpk poprzez substytuowanie dowodu z przesłuchania oskarżonej w toku postępowania przygotowawczego zeznaniami osób przesłuchujących (policjantów: świadka M. H. i św. D. K.) opartych na pamięci i subiektywnym relacjonowaniu wypowiedzi osoby wypytywanej tj. D. L. (będącej pod działaniem silnych leków) i porównywaniu tych wypowiedzi (które Sąd na stronie 5-4 wiersz od dołu- nazwał „wyjaśnieniami”) do informacji odebranych od D. L. w toku czynności procesowej tj. w czasie przesłuchania w charakterze oskarżonej na rozprawie;

b) art.175§1 kpk – przez wywodzenie negatywnych dla oskarżonej zarówno wniosków jak i skutków z zagwarantowanego jej ustawą przewidzianego m.in. w art.175§1 kpk , prawa do milczenia we własnej sprawie, prawa do zdecydowania kiedy i czy chce złożyć wyjaśnienia, co mogła czynić bez podania jakiegokolwiek powodu takiego stanowiska procesowego i co nie może rodzić dla niej żadnych negatywnych konsekwencji;

c) art.393§1 kpk przez odczytanie na rozprawie w dniu 5 listopada 2012 r.

(strona 4 protokołu) tej części notatki urzędowej zawartej na karcie 53 akt, która dotyczyła czynności, dla których wymagane jest sporządzenie protokołu, tj. części, która zawiera informacje na temat zdarzenia, będącego przedmiotem osądu, tj. od słów „Pani L. zapytana przeze mnie o okoliczności, w związku z którymi kierowała samochodem... do końca;

d) art. 4 i 7 kpk polegającą na:

- poważnym przekroczeniu zasad swobodnej oceny dowodów przez stosowanie niedopuszczalnych kryteriów oceny wyjaśnień oskarżonej chronionej zasadami domniemania niewinności i zasady in dubio pro reo - kryteriów nie zawsze pozostających w zgodzie z zasadami doświadczenia życiowego i logiki, a także całkowicie dowolnej i sprzecznej z zasadami doświadczenia życiowego oceny zeznań świadka B. M. (1) zawnioskowanej przez obrońcę oskarżonej ;

e) art. 5§2 kpk w zw. z art. 7 kpk oraz art.9 i 410 kpk przez pominięcie całokształtu materiału dowodowego przy dokonywaniu ustaleń, a w szczególności:

- pominięcie dowodów z historii choroby oskarżonej i tym samym stanu zdrowia w jakim znajdowała się , np. w dniu sporządzania notatki urzędowej na k.53, pobieranych przez nią leków i stanu zdrowia w jakim znajdowała się

(i częściowo nadal znajduje się) w chwili, gdy policjanci świadkowie M. H. i D. K. pozaprosowo rozmawiali z oskarżoną , także zaburzenia możliwości intelektualnych w tym czasie;

- pominięcie tych części zeznań świadków R. L., L. W. (2), D. S., K. Z. , G. K., K. Ł. (1), w których zeznawali ,że samochód O. , którym kierowała oskarżona po dokonaniu wyprzedzenia czerwonego n/n samochodu osobowego i zjechaniu już na swój pas ruchu nagle – jeszcze przed uderzeniem w przyczepkę – „zaczął tańczyć „ na drodze z lewej do prawej strony, a każdy manewr był coraz silniejszy („zaczęło go rzucać), aż w końcu doszło do uderzenia w przyczepkę ciągniętą przez samochód V. (...) , a następnie dopiero w samochód dostawczy C. ;

- przyjęcie za podstawę wyroku okoliczności absolutnie dowolnych nie wynikających z materiału dowodowego, a wybranych z p-ktu widzenia oskarżenia – lecz z naruszeniem zasad wynikających z art. 7 kpk i pominięcie okoliczności wskazywanych przez oskarżoną i wiarygodną na tle pozostałych dowodów tj. zeznań świadków i uzupełniającej opinii biegłego;

- nie wyjaśnienie (nie uzupełnienie opinii biegłego) przy pomocy biegłego M. A., która z wersji : oskarżycielska czy wersja oskarżonej jest bardziej prawdopodobna (szczególnie na tle zeznań świadków obserwujących zdarzenie i manewry, które nazwali : „samochód tańczył na drodze zaczęło go rzucać” samochodem O. i wiedzy o tym ,że samochód ten wyposażony był m.in. w (...))- zwłaszcza ,że biegły na str 13 opinii zaznaczył, że może wskazać okoliczności zdarzenia i przesłanki mogące pomóc Sądowi w wyborze wersji i tym samym naruszenie art.193 kpk, ponieważ stwierdzenie okoliczności mających istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy, a wymagających wiadomości specjalnych winno być bezwzględnie dokonane po zasięgnięciu opinii biegłych , a Sąd Rejonowy pominął tę konieczność ;

f) art.424§1 pkt 1 kpk przez wadliwe sporządzenie uzasadnienia wyroku, tj. przez niejasne wskazanie jakie fakty Sąd uznał za udowodnione , ustalanie faktów nie wynikających z zebranego i niepełnego materiału dowodowego nie ustosunkowanie się do dowodów (np. dokumentacji lekarskiej), powoływanie dowodów we fragmentach istotnych dla wersji oskarżycielskiej i pominięcie innych istotnych pozostałych fragmentów dowodów – co czyni to orzeczenie niezrozumiałym dla stron;

g) art.624§1 kpk przez nie zwolnienie oskarżonej od kosztów sądowych, tylko dlatego że korzystała z pomocy obrońcy z wyboru, mimo że nie ma ona możliwości uiszczenia tych kosztów ze względu na sytuację majątkową i rodzinną , a ponadto Sąd nie badał czy i jakie oraz kto pokrył koszty obrony i a priori przyjął ,że skoro oskarżoną stać na pokrycie kosztów obrony z urzędu, dlatego winna zapłacić koszty sądowe,

2. obrazę przepisów prawa materialnego, a w szczególności art.58§2 kk przez orzeczenie wobec oskarżonej grzywny, gdy tymczasem jej stosunki majątkowe i brak możliwości zarobkowych uzasadniają przekonanie, że grzywny nie uiszczy i nie będzie jej można ściągnąć w drodze egzekucji.

3. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku polegający na :

- uznaniu oskarżonej za winną popełnienia zarzucanego jej czynu, mimo że nie pozwala na to zebrany w sprawie materiał dowodowy , a w szczególności błędne (bez jakiegokolwiek poparcia w materiale dowodowym) ustalenie ilości i rodzaju manewrów na drodze wykonywanych samochodem przez oskarżoną po wyprzedzeniu n/n czerwonego samochodu, błędne ustalenie iż oskarżona nie zachowała odpowiedniej taktyki i techniki jazdy,

- uznaniu ,że prawie niemożliwym jest by L. W. (1) jako ksiądz katolicki mógł szarpać za kierownicę i wkładać rękę między uda oskarżonej .

4. rażącą niewspółmierność kary (ewentualny zarzut) poprzez orzeczenie kary niestosownej do rozmiaru winy.

Podnosząc niniejsze zarzuty obrońca oskarżonej wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonej od dokonania przypisanego jej czynu ewentualnie o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Ławie.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja obrońcy oskarżonej D. L. jako oczywiście bezzasadna nie zasługiwała na uwzględnienie.

W ocenie Sądu Okręgowego, Sąd I instancji przeprowadził postępowanie dowodowe w sposób właściwy i wystarczający dla wyjaśnienia meritum sprawy, mając na uwadze wynikający z art.2§2 kpk i art. 4 kpk obowiązek oparcia rozstrzygnięcia na prawdziwych ustaleniach faktycznych oraz badania i uwzględniania okoliczności przemawiających zarówno na korzyść jak i na niekorzyść oskarżonej. Sąd Rejonowy ocenił wnikliwie materiał dowodowy, omawiając szczegółowo wszystkie dowody, nie wykraczając poza ramy swobodnej oceny dowodów, kierując się przy tym prawidłowo zasadami logicznego rozumowania i doświadczenia życiowego. W oparciu o tę ocenę Sąd poczynił prawidłowe ustalenia faktyczne i wykazał, że oskarżona D. L. dopuściła się zarzucanego jej czynu.

W uzasadnieniu wyroku Sąd I instancji precyzyjnie wskazał jakie fakty uznał za ustalone, na czym oparł poszczególne ustalenia i dlaczego nie uznał dowodów przeciwnych, a następnie wskazał prawidłowe, w ocenie Sądu Okręgowego, wnioski jakie wyprowadził z dokonanych ustaleń w zakresie winy oskarżonej, przyjętej kwalifikacji prawnej, jak i wymiaru orzeczonych kar i środka karnego.

Podkreślić należy, że wina oskarżonej D. L. została wykazana w oparciu o wszechstronną analizę całokształtu zebranego materiału dowodowego. Kluczowe znaczenie miały przede wszystkim dowody w postaci opinii biegłego z zakresu techniki samochodowej ruchu drogowego wydanej na etapie postępowania przygotowawczego, protokołów oględzin pojazdów marki O. (...) nr rej. (...), V. (...) nr rej. (...) wraz z przyczepką, C. (...) nr rej. (...), materiału poglądowego, szkicu miejsca zdarzenia, protokołu sekcji zwłok oraz zeznań świadków M. H., D. K., R. L., L. W. (2), D. S., K. Z., G. K. oraz K. Ł. (2).

W świetle wyżej powołanych dowodów ocenionych przez Sąd Rejonowy jako wiarygodne brak było podstaw do poczynienia odmiennej, niż uczynił to Sąd I instancji, oceny wyjaśnień oskarżonej D. L. nie przynajmniej się do popełnienia zarzucanego jej czynu, a w postępowaniu sądowym przedstawiającej własną wersję inkryminowanego zdarzenia. Za niewiarygodne zasadnie uznane zostały także zeznania świadka B. M. (2), której przebieg zdarzenia znany był wyłącznie z relacji oskarżonej.

Odnosząc się do szeregu zarzutów wskazanych w apelacji a dotyczących obrazy przepisów prawa procesowego, w szczególności art.175§1 kpk należy stwierdzić, iż zgodzić się należy z obrońcą oskarżonej, iż oskarżona w procesie karnym nie ma obowiązku dowodzenia swojej niewinności (art.74§1 kpk). W ramach przysługującego jej prawa do obrony może ona również odmówić (bez podania powodów) odpowiedzi na poszczególne pytania oraz odmówić składania wyjaśnień (art.175§1 kpk) i sam fakt skorzystania z tego uprawnienia nie może dla niej powodować żadnych negatywnych następstw. Jeżeli jednak na składanie wyjaśnień (co również jest jej prawem) oskarżona zdecydowała się, to wyjaśnienia te podlegają takiej samej ocenie, jak każdy inny dowód. Uznanie ich niewiarygodności nie oznacza wcale, że na oskarżoną przerzucony został, z naruszeniem art.74§1 kpk ciężar dowodzenia jej niewinności.

W przedmiotowej sprawie Sąd I instancji odmawiając waloru wiarygodności wyjaśnieniom oskarżonej i odrzucając przedstawioną przez nią wersję zdarzenia nie uczynił tego z powodu, iż wersja ta została ujawniona przez oskarżoną na późniejszym etapie postępowania lecz z tego powodu, że była to wersja sprzeczna z zeznaniami przesłuchanych świadków, nieprzekonywująca i niewytrzymująca krytyki w świetle zasad prawidłowego rozumowania i doświadczenia życiowego.

Zatem Sąd I instancji zasadnie uznał, że w przypadku gdyby okoliczności wskazane przez oskarżoną na rozprawie sądowej miały faktycznie miejsce podczas zaistniałego wypadku drogowego to zostałyby one podane niezwłocznie, zważywszy chociażby na tragiczny skutek zdarzenia. Jakkolwiek zrozumieć można motywację oskarżonej co do

niechęci ujawnienia ewentualnego nieobyczajnego zachowania się jadącego z nią pasażera L. W. (1) to całkowicie za nielogiczne należy uznać jej wyjaśnienia w zakresie powodu nie podanie przez nią także rzekomego gwałtowanego szarpnięcia przez pasażera za kierownicę kierowanego przez nią pojazdu. Z wyjaśnień oskarżonej wynikało bowiem, iż wyżej wskazanych tak istotnych okoliczności nie chciała ona ujawnić aby nie urazić rodziców zmarłego L. W. (1).

Tymczasem jak wynika z protokołu rozprawy sądowej, iż na pierwszej rozprawie głównej, gdzie obecni byli rodzice L. W. (1), oskarżona wyjaśniła, iż utrata panowania przez nią nad kierowanym pojazdem nastąpiła wskutek dwukrotnego gwałtowanego szarpnięcia przez L. W. (1) za kierownicą. Na kolejnym terminie rozprawy oskarżona, również w czasie obecności na sali rozpraw rodziców zmarłego, uzupełniła swoje wyjaśnienia opisując nieobyczajne zachowanie jadącego z nią pasażera.

Taka postawa oskarżonej stanowiła jeden z elementów przesądających o uznaniu przez Sąd Rejonowy podanej przez nią wersji zdarzenia za przyjętą linię obrony. Przedstawionej przez oskarżoną wersji zdarzenia przeczyły także zeznania świadków M. H. i D. K.. Z zeznań wymienionych świadków wynikało bowiem jednoznacznie, iż w trakcie prowadzonych z oskarżoną rozmów oświadczyła ona, iż nie pamięta w ogóle przebiegu zdarzenia, a ostatnia zapamiętana przez nią czynność to spotkanie z L. W. (1) i zajęcie miejsca w pojeździe.

Zgodnie ze stanowiskiem obrońcy oskarżonej przedstawionym w apelacji, zeznania świadków M. H. i D. K. nie mogą stanowić dowodu w niniejszej sprawie. Według autorki apelacji Sąd Rejonowy dopuścił się substytuowania dowodu z przesłuchania oskarżonej w toku postępowania przygotowawczego zeznaniami osób przesłuchujących policjantów (M. H. i D. K.), tym samym naruszając przepisy art. 174 kpk w zw. z art. 143§1i§2 kpk oraz art. 74 kpk i art. 175§1 kpk.

W ocenie Sądu odwoławczego przedstawione przez skarżącą wywody na poparcie podniesionego zarzutu nie stanowią rzeczowej, a w konsekwencji zasługującej na uwzględnienie argumentacji.

Podkreślić należy, iż funkcjonariusze policji M. H. i D. K. zostali przesłuchani w charakterze świadków, w tym na okoliczności na które została sporządzona przez M. H. notatka urzędowa załączona do akt sprawy (k.53) i fakty w niej opisane znalazły potwierdzenie w ich zeznaniach. Dlatego też nie sposób uznać, iż zastąpiono dowód z zeznań świadków notatką urzędową. W odniesieniu zaś do wskazywanego w apelacji przepisu art. 393§1 kpk zaznaczyć należy, iż przepis ten zezwala na odczytanie wszelkich dokumentów urzędowych, natomiast w zdaniu drugim przewiduje zakaz odczytywania notatek urzędowych ale dotyczących tylko tych czynności, z których wymagane jest spisanie protokołu. Wykaz czynności dokumentowanych w formie protokołu określa przepis §1 art. 143 kpk.

W realiach niniejszej sprawy brak jest podstaw do dowodzenia, że nastąpiło substytuowanie wyjaśnień oskarżonej zeznaniami wyżej wskazanych świadków. Bezspornym bowiem jest, że okoliczności podawane w zeznaniach przesłuchanych w charakterze świadków funkcjonariuszy policji, a w szczególności przez świadka M. H., zostały przez nich uzyskane w trakcie rozmowy z oskarżoną D. L., nie zaś w trakcie wykonywanych przez nich czynności procesowych z udziałem wymienionej. Wskazać należy, iż rozmowy te prowadzone były przed przedstawieniem D. L. zarzutu, co nastąpiło dopiero w dniu 19 czerwca 2012 r. i przesłuchaniem jej w charakterze podejrzanej, które to czynności zostały dokonane przez prokuratora.

Za nieuzasadnione należało także uznać naruszenie przez Sąd I instancji przepisu art. 9 §1 kpk, to jest zasady działania z urzędu jak też przepisu art. 410 kpk poprzez pominięcie całokształtu materiału dowodowego przy dokonywaniu ustaleń faktycznych.

W ocenie Sądu odwoławczego, Sąd I instancji przeprowadził wszelkie niezbędne dowody i uzyskał, co już wskazano wcześniej, wystarczający materiał dowodowy pozwalający na wydanie prawidłowego rozstrzygnięcia.

Jak wynika z uzasadnienia zaskarżonego wyroku, Sąd Rejonowy dokonując ustaleń faktycznych uczynił to także na podstawie zeznań świadków R. L., L. W. (2), D. S., K. Z., G. K. oraz K. Ł. (2) uznając zeznania wymienionych za wiarygodne w całości.

Sąd Rejonowy w swoich rozważaniach faktycznie nie odniósł się bezpośrednio do dowodu w postaci historii choroby oskarżonej D. L.. Jednakże stan zdrowia oskarżonej został także przedstawiony w zeznaniach świadka M. H. ,przy czym podkreślić należy ,iż wymieniona rozmawiała z oskarżoną nie tylko w czasie jej pobytu w szpitalu ale również w czasie pobytu oskarżonej w budynku Komendy Powiatowej Policji w (...).

Nadto oskarżona D. L. w trakcie postępowania sądowego potwierdziła ,iż w rozmowie z M. H. oświadczyła ,iż nie pamięta przebiegu zdarzenia . W zaistniałej sytuacji nie zachodziła zatem konieczność czynienia przez Sąd dokładnych ustaleń stanu zdrowia oskarżonej i odnoszenia go do treści zeznań przesłuchanych w charakterze świadków funkcjonariuszy policji.

W ocenie Sądu odwoławcze zbędne było ponowne zasięgnięcie opinii biegłego z dziedziny techniki samochodowej ruchu drogowego – M. A.. Zaznaczyć należy ,iż w toczącym się postępowaniu sądowym żadna ze stron nie wniosła o uzupełnienie wydanych przez biegłego na piśmie i ustnie do protokołu rozprawy opinii. Z analizy akt sprawy wynika ,iż biegły ten dwukrotnie wydawał opinie pisemne oraz był uzupełniająco przesłuchiwany w postępowaniu sądowym.

Wskazać też należy skarżącej ,iż biegły M. A. w wydanej opinii wskazywał ,że samochód O. (...) , którym kierowała oskarżona był sprawny technicznie oraz był wyposażony w układ (...) przeciwdziałający blokowaniu kół.

Wydane opinie należało uznać za niewymagające uzupełnienia albowiem zawierały one odpowiedzi na wszystkie wymagające wyjaśnienia kwestie.

Opinie te stanowiły dowód w sprawie , który tak jak pozostałe dowody podlegały ocenie Sądu. Sąd opowiadając się za wnioskami zawartymi w opinii wydanej w toku postępowania przygotowawczego oraz drugim wariantem zdarzenia przedstawionym przez biegłego sądowego w opinii wydanej na zlecenie Sądu uczynił to mając na względzie całokształt zgromadzonego materiału dowodowego. Ocena tego dowodu tak jak i pozostałych dowodów została dokonana zgodnie z zasadami swobodnej oceny dowodów.

Reasumując stwierdzić należy ,iż Sąd I instancji słusznie odmówił waloru wiarygodności wyjaśnieniom oskarżonej D. L., a prawidłowość tej oceny znajduje oparcie w zaprezentowanym i prawidłowo przeanalizowanym przez Sąd materiale dowodowym. Analiza zebranego materiału i treści pisemnych motywów zaskarżonego wyroku , (przedstawionego w nieco specyficzny sposób) , odnośnie sprawstwa oskarżonej, uprawnia więc do konstatacji, iż podniesiony przez skarżącą zarzut wybiórczego i jednostronnego potraktowania przez Sąd I instancji zgromadzonego materiału dowodowego ,nie jest zasadny. Zgodnie z ugruntowanym stanowiskiem wyrażonym w orzecznictwie Sądu Najwyższego przekonanie sądu orzekającego o wiarygodności jednych dowodów i niewiarygodności innych dowodów pozostaje pod ochroną przepisu art. 7 kpk , jeżeli jest poprzedzone ujawnieniem w toku rozprawy głównej całokształtu okoliczności sprawy i to w sposób podyktowany obowiązkiem dochodzenia prawdy, stanowi wynik rozważania wszystkich okoliczności przemawiających na korzyść , jak i niekorzyść oskarżonego oraz jest wyczerpujące i logiczne z uwzględnieniem wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego ,a także umotywowane w uzasadnieniu wyroku.

W ocenie Sądu Okręgowego , Sąd Rejonowy sprostał wszystkim wyżej przedstawionym wymogom.

Sąd Rejonowy nie dopuścił się zatem ani obrazy przepisów postępowania , ani w konsekwencji błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę rozstrzygnięcia.

Natomiast odnosząc się do zarzutu rażącej niewspółmierności kary orzeczonej wobec oskarżonej D. L. zaznaczyć należy ,iż zachodzi ona jedynie wówczas gdy na podstawie ujawnionych okoliczności, które powinny mieć zasadniczy wpływ na wymiar kary można byłoby przyjąć ,że zachodziłaby wyraźna różnica pomiędzy karą wymierzoną przez Sąd I instancji ,a karą jaką należałoby wymierzyć w instancji odwoławczej , w następstwie prawidłowego zastosowania w sprawie dyrektyw wymiaru kary przewidzianej w art.53 kk. Stwierdzić należy ,iż nie chodzi tu o każdą ewentualną różnicę w ocenach co do wymiaru kary ale o różnice ocen tak zasadniczej natury ,iż karę dotychczas wymierzoną

nazwać byłoby można również w potocznym tego słowa znaczeniu – rażąco niewspółmierną , tj. niewspółmierną w stopniu nie dającym się zaakceptować.

Wyżej przedstawiona sytuacja według Sądu odwoławczego nie zachodzi w przedmiotowej sprawie. Sąd Rejonowy w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku wskazał jakie okoliczności potraktował w stosunku do oskarżonej jako obciążające, a jakie uznał za łagodzące i czym kierował się wymierzając oskarżonej karę pozbawienia wolności , karę grzywny i środek karny.

Sąd Okręgowy w pełni akceptuje poczynione w tym zakresie ustalenia Sądu I instancji. Wskazać należy ,iż czyn przypisany oskarżonej zagrożony jest karą pozbawienia wolności od 6 miesięcy do 8 lat. Zatem wymierzenie oskarżonej kary 1 roku i 4 miesięcy pozbawienia wolności , tj. kary w dolnej granicy ustawowego zagrożenia z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby 3 lat nie stanowi zapewne kary rażąco surowej.

W ocenie Sądu odwoławczego zasadnym było wymierzenie oskarżonej na podstawie art. 71§1 kk także kary grzywny. Orzeczono wobec oskarżonej grzywnę w wysokości 150 stawek dziennych przy ustaleniu wysokości jednej stawki na kwotę 30 zł.

W ocenie Sądu odwoławczego nie można uznać ,że Sąd wymierzając oskarżonej D. L. karę grzywny obraził przepis art.58§2 kk . Z uzasadnienia zaskarżonego wyroku wynika ,iż Sąd Rejonowy wymierzając grzywnę uwzględnił sytuację materialną oskarżonej i z tego względu określił wysokość dziennej stawki prawie w minimalnej wysokości. Zważyć należy ,iż wobec oskarżonej orzeczono karę o charakterze probacyjnym dlatego też grzywna w niezbyt wygórowanej wysokości , będzie dla niej w zasadzie jedyną realną dolegliwością pozwalającą odczuć w sferze materialnej naganność przypisanego jej przestępstwa. Należy , przy tym wskazać ,że przepis art. 58§1 kk stanowi nie tylko o dochodach i stosunkach majątkowych oskarżonego oraz że uiszczenie grzywny nie musi wyłącznie polegać na natychmiastowej i jednorazowej zapłacie całej kwoty . W przypadku oskarżonej D. L. istotne jest to ,że jest ona osobą młodą, posiadającą wyuczony zawód ,a z orzeczenia o stopniu niepełnosprawności wynika, iż może ona podjąć odpowiednie zatrudnienie , które pozwoli jej uiścić zasądzoną grzywnę choćby w ratach.

Należało także w pełni podzielić ustalenia Sądu Rejonowego w zakresie zasadności orzeczenia wobec oskarżonej D. L. środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 2 lat.

Sąd Rejonowy zasądził od oskarżonej na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe, w tym opłatę w kwocie 750 zł. ,co spotkało się także z zarzutem obrońcy oskarżonej ,że uiszczenie kosztów sądowych jest dla oskarżonej zbyt uciążliwe.

W odniesieniu do tak postawionego zarzutu stwierdzić należy ,iż zasądzenie od oskarżonej kosztów postępowania i opłaty jest obowiązkiem Sądu i opiera się na ogólnej zasadzie , w myśl której każdy ,kto przez swój czyn spowodował postępowanie karne, zobowiązany jest do ponoszenia wszystkich wydatków z tym postępowaniem związanych. Osoba obciążona kosztami ,których nie jest w stanie zapłacić , może ubiegać się , by odroczone ich zapłatę, rozłożono na raty , bądź ostatecznie umorzono.

Nie stwierdzając zatem w zaskarżonym wyroku zarzucanych w apelacji obrońcy oskarżonej D. L. uchybień , a tym samym uznając wywiezioną apelację za oczywiście bezzasadną , Sąd Okręgowy na mocy art. 437§1 kpk utrzymał zaskarżone orzeczenie w mocy , jako słuszne.

Uwzględniając sytuację materialną oskarżonej D. L. oraz zważywszy na orzeczoną grzywnę i koszty postępowania za I instancję , Sąd Okręgowy na mocy art. 624§1 kpk i art. 17 ust.1 i 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983 r., Nr 49, poz. 223 ze zm.) zwolnił wymienioną w całości od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.